

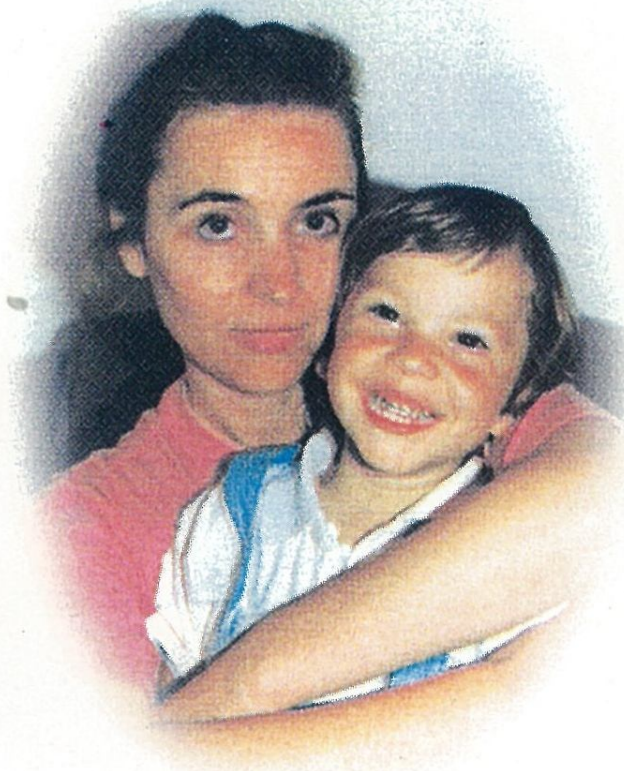
A photograph of a baby sleeping peacefully in a bed. The baby is wearing a yellow cardigan and a pink hat. The bed has a red and white striped pillow. The background wall is purple with a rainbow and a star. The title 'No dulet' is written in large white letters across the top.

No dulet

Lucia Bibart

Lucia Bibarț

Nodulet

*Te privesc cum
te dărui adormind, copile
și- mi zic,
că niciodată -ca acum-
nu vei mai fi,
atât de tainic
înfășat în mine.*

NODULEȚ

În miezul zilei un copilaș refuză să se nască. Bate cu pumnișorii în poarta cea mare și străină a lumii, dar nu se hotărăște să-i treacă pragul. Stă acolo și plânge.

Doamne, trimite-Mi fiul cu bine,
Ajută-L că e fragil și micuț
Dă-I încredere în el și în mine...

se roagă mama.

Ar veni el, prichindelul, desigur c-ar veni, dacă nu i-ar fi frică de necunoscutul de dincolo. Chemările pline de dragoste ale mamei îl ajută și-n momentele următoare vine pe lume un prunc gol și speriat. Odată cu el pătrunde pe geam o Rază, care umple camera de lumină.

Lunile trec una după alta. Noduleț este acasă și iubit. La cel mai mic semn este hrănit, alintat, legănat. Ce bine e, când îl înlănțuie brațele mamei! E bine și să-i audă vocea.

Când surâde în somn, părinții lui sunt fericiți și nu își mai dezlipesc privirea de la el. E așa de mic, încât se pierde cu totul în pat. Toate hainele îi sunt prea mari!

Noaptea, când lumea doarme, Noduleț se află și nu se află acasă. Uneori, când vrea, Raza de lumină îl plimbă mult, mult, până în Lumea copiilor nenăscuți.

Știți cum se întâmplă?

Raza se apropie ușor de geam, intră în odaie și hop, îl saltă într-un leagăn luminos și-l poartă în noapte sus, sus, sus printre stele. Ele îi zâmbesc ca și când l-ar cunoaște. El le privește cum se aprind și vrea să le prindă, dar stelele se sting de îndată ce se apropie mâna omenească. Apoi apar iar și clipeșc voioase, râd și-l urmăresc, stingându-se și luminând mai arzător pe urmă.

Lui Noduleț nu îi este frică deloc. Dar deloc, deloc. Stă culcat pe spate și se lasă legănat de Raza lui.

-Vezi, Noduleț,îi spune ea. Am să te duc acolo de unde ai venit.Vei vedea mulți copilași mult mai mici ca tine, care de abia așteaptă să vină pe lume.
-De ce așteaptă...de abia, întreabă Noduleț.

-Ca să aducă lumină și bucurie în casele și în sufletele părinților lor.

Dar vorba Razei se curmă sau n-a mai auzit-o băiatul. Stelele încep să dispară și ușor, ușor, se aude o muzică deosebit de plăcută, dulce ca un cântec de leagăn. Apar ca de nicăieri o mulțime de pitice în leagăne împletite din cântec, curcubee și rouă. Unii dorm, alții sunt treji, dar fiecare are o Rază de lumină alături.

-Aici stau copilașii-abia a reușit să murmure eroul nostru.

-Da, Noduleț, aici!

-Și nu se tem singuri? a întrebat el.

-Nu sunt singuri, prichindel. Toți au câte un prieten până la naștere și după aceea...

-Și tu ești prietena mea??

-Nu sunt?!

-Și tu m-ai adus pe lume? se miră de-a dreptul Noduleț, stârnind pulbere de lumină.

-Eu te-am adus mamei tale.

-Și tu cânti? continuă tot mai nedumerit copilul... Mama mea îmi cântă:

„Băiețelul mamei...” și cântă și despre o fetiță... Dar eu nu mă supăr. Nu și nu. Îmi place când cântă orice! Să-ți spun un secret mare: tare îmi place să mă mângâie și să mă îmbrățișeze.

Și-ntr-o dimineață de iulie, pe când mija de ziuă, și o rândunică harnică ciripea, Noduleț a pornit să cânte. Așa cum credea el. Cânta cu rândunica pentru că la întoarcerea din Lumea copiilor nenăscuți, el a adus pe pământ cântecul: gâr, gâr, gâr... Și din ziua aceea l-a cântat multă vreme.

-Rază, hai, spune-mi tu, cum mă cheamă?

-Noduleț, copile, Noduleț!

-Da și da? Dar mama de ce nu-mi spune așa?

-Ea te alintă...

-Și sunt „prichindel“?!

-Ești și prichindel.

-Și mai ce sunt?

-Ești un pui de om, Noduleț!

-Ci, nu sunt puiul tău?

-Ba ești și puiul meu.

-Da...și sunt și „Altul nu-i ca el”?

-Dacă așa zice mama...

Neînțelegând, Noduleț, s-a întors pentru prima oară pe burtă. Cu fundul în sus. Așa-i plăcea lui!

Rază de lumină îl vizitează în fiecare seară. Numai el o vede. Este strălucitoare, frumoasă și jucăușă. Bate mereu în geam cu degetele limpezi și subțiri, ca să-i atragă atenția. Îi încălzește fața și mâinile. Îl pișcă de nas și de buze până Noduleț zâmbeste. Se joacă mult amândoi până când cel mic adoarme. Apoi, ea îl sărută pe frunte și se pierde în înalt, unde așteaptă cuminte ca Noduleț să fie odihnit și să aibă chef de hoinăreală. Atunci îl fură un pic și-l duce...știți voi unde!

Ghiciți cum trec amândoi prin geam?Ca și cum acesta nu ar fi!

Pe drum în sus se joacă cu stelele, cu norii pufoși și moi, cu vântul vioi:

-Sunt frumușel Rază?

-De unde o mai știi și pe asta?

-De la Mama!

-Dacă ea zice... Dar ai grijă, de va zice că ești ca soarele să nu crezi că e chiar așa!

-Adică ea minte?

-Ei, asta-i acum! Nu minte Noduleț! Dar de drag îți va spune multe.

Și iar s-a auzit încet, încetișor, sunetul acela dulce și plăcut din Lumea nenăscuților. Noduleț ascultă atent, după care îngână și el:

-Bravo, bravo! îi strigă Raza. Vino, vino acum să-i vedem pe prichindei.

Toți stau în aceleași leagăne, la fel de voioși și de drăguți. De data asta, însă, pe frânghiile leagănelor lor au înflorit o mulțime de curcubee, în mii și mii de culori, spre încântarea micuților. Noduleț se plimbă zglobiu de la unul la altul și nu se mai satură de jocul culorilor. Curios, el a atins un capăt de curcubeu. De atunci, când soarele intră pe geam, copilul se joacă fermecat de culorile agățate de degetul lui.

Ce cred oamenii mari? Că bebelușii nu știu chiar nimic? Păi, dacă el le-ar spune pe unde cutreieră, ce vede și câte îi trec prin minte: ...ce-ar zice ei atunci? Dar, uitate jucăriile! Abia așteaptă să le țină în mână... sticla cu lapte, lampa, geamul, mama și tata.

„Cred că puțințic e adevărat că sunt frumos!”- gândește Noduleț. Vede din comportamentul oamenilor de pe stradă. Unii îi sărută mâinile, alții picioarele. De prietenos ce e, cucerește repede.

Și-n după amiaza aceea Noduleț a văzut o grămadă de minunății: câini, pisici, oameni, copaci, râul, păsări... Dar cel mai mult și mai mult i-au plăcut doi mititei: Pișcoțel și Gălușcuța.

Cele trei cărucioare stau aproape să se atingă. Părinții schimbă impresii despre vreme, politică și copilul nostru:

-„Ce de vorbe... se miră Pișcoțel. Uite mama cea tăcută, vorbește și dă și din mâini.”

Gălușcuța, neglijată, s-a ghemuit în cărucior cu o rățușcă în mână. Mai, mai, să plângă. „Și, și copiii ăștia doi... ce să le spună ea. Nici nu îndrăznește să se ridice”.

Noduleț, sătul de turuiala adulților se lasă pe spate, cu ochii la frunzele tremurate de vânt. „Am întâlnit doi copii!”

-Eu sunt Noduleț și sunt băiețel!

-Eu, eu, ă, ă, sunt fetiță... Gălușcuța.

Pișcoțel se strâmbă și continuă să-și miște degetele de la picioare.

-N-am văzut o fetiță așa de aproape, îndrăznește Noduleț.

-Eu am văzut, mămă, se repede Pișcoțel. La spital. Mai multe, mămă. Ce plictiseală e cu ele, mofturoase și plângăcioase!

-Ă, ă, ă, eu nu sunt mofturoasă! Își scârțâie căruciorul fetița. Numai că sunt...

-Sperioasă, uite, ce sperioasă ești. Nu ți se mai vede decât nasul!

-Dar tu cine ești? îl întreabă Noduleț.

-Sunt cine vreau eu și nu spun,măi,dacă nu spun... se încruntă, ridicându-se pe un genunche Pișcoțel.

-Cred că ești un secretos și un urâcios, îi spune Gălușcuța.

-Și ce dacă, și ce dacă? Așa vreau eu!

-Atunci...ă, ă, ă, nici nu vreau să stau lângă tine! strigă Gălușcuța și se porni pe plâns.

Așa s-au despărțit. Noduleț abia a avut timp să-l zărească pe Pișcoțel înciudat, iar Gălușcuța nici nu se mai vedea.

La 4 luni, piticul nostru a simțit în gură ceva tare. Doi dinți mici, albi și colțuroși i-au străpuns gingia. Doi dinți din față și de jos.

-Rază, de ce m-au durut și m-au durut așa?

-Pentru că s-au născut și ei.

-Ca mine?

-Ca tine,copile...

Acum stă cuminte în cărucior și cu fața scaldată de un zâmbet urmărește zborul unei păsări. Dintr-o dată râde, râde și se ridică, aruncă pe jos suzeta ce o

strângea în pumni, se saltă și întinde mâinile bucuros. Gălușcuța se află în fața lui. Cu aceeași rățușcă în mână, ea îl întreabă:

-Tu n-ai jucării?

-Ba da și da, dar mama a uitat să-mi dea.

-A mea uită să mă schimbe... Și eu degeaba îi spun ă, ă, ă, și îi spun că nu mă înțelege. Apoi se miră că plâng...

-Eu...am un cântecel, cântecel. Tu ai?

-N-am. Dar...de ce tu ai un cântecel?

-Mi l-a dat mama!

-Eu de-aș avea unul... ă, ă, ă n-aș vrea să-l cânte mama mea nimănui!

-Nimănui, nimănui?

-Ție da, dar nu lui (era vorba de Pișcoțel)... Dar știi tu ce-mi place mie? A, ă, ă, să fac baie. Eu când fac baie și fac, râd mult...

-...eu dau din mâini și-mi ud fața...

-...eu stropesc patul, ...și pe mama și pe tata...

-...Odată am stropit așa de tare, tot peretele...

-...Da, dar tu plângi când te spală pe cap?!

- ...Nu, ...așa puțin...Că, că nu-mi place...

-Mie-mi place, dar nu mult! Tata mă ține tare, tare și nu mă pot mișca...

-Eu n-am răbdare până mă pudrează și mă uleiază, de mă tot ridică de picioare în sus.

-Mama mă tot piaptână mult, ă , ă , ă dar eu n-am păr!

-N-ai. Da-mi place și-mi place când îmi curăță urechile!

-Dar nasul?

-Nasul nu și nu. Că mă bâzâie cu pompîța aia nesuferită. Și pe tine te bâzâie cu pompîța?

-Nu cu pompîța. Cu bețișorul și...ă , ă , ă , e rău de tot!

-Și nici când mă-mbracă nu-mi place. Prea mă trag de mâini și se supără că nu deschid și nu deschid pumnul.

-Pe mine mă răstoarnă ca pe o minge... și eu mă sperii.

- Tata mă aruncă sus, sus în cer.
- Uf, ce rău! Și uneori vin în vizită mulți și toți ă, ă, ă, se reped să mă țină în brațe. Odată când m-am trezit... am văzut capete deasupra mea și... am plâns...
- Și eu am plâns când am auzit ușa scârțâind...
- Tatăl meu vorbește acasă tare, tare când dorm...
- Ai mei lasă lumina aprinsă și se miră că mă tot foiesc...
- Și mă țin așa... de singură în cameră...
- Și-mi place... să-mi dea odată mâncare când mi-e foame. Nu să se tot uite la ceas...
- Că se grăbesc?!
- Știi ălea trei ore...
- Am noroc ă, ă, ă, că nu mănăncioasă rău...
- Dar eu sunt și sunt nervos dacă nu mănânc. Fac probleme!
- Pe mine mă uită afară și ă, ă, ă, mă tem de pisică!
- Eu nu merg la soare!
- Că nu-ți place bronzul?!
- Nu și nu. Nu pot să mă uit sus... să văd păsările. Îți plac păsările?
- Dar nu mă ciupesc?

-Nu că zboară sus...

-Eu vorbesc într-una cu jucăriile.

Într-o zi mama și tata îl găsesc pe Noduleț în picioare, cu mâinile încleștate de marginea patului. Are ochii mari și dansează în ritmul muzicii.

Tare e bine să privești camera de pe verticală!

Iar hoinărește cu Raza. Dar, de data asta, nimic nu-i mai priește copilului în drum spre Lumea nenăscuților. Degeaba încearcă stelele să-l gădile în tălpi, să clipească șiret, degeaba vântul îi mângâie creștetul și obraji. Lui Noduleț nu-i vine nici să râdă, nici să se joace. Cum să-i vină?! Raza lui vrea să-l părăsească. Zadarnic îi spune ea că de acum e măricel și că trebuie să se ocupe de cei mici, mici.

Odată cu muzica binecunoscută, Noduleț înghite noduri. Mai târziu și-a revenit puțin, pentru că prietenii lui i-au arătat niște ăoabe de rouă, atât de clare și transparente încât se oglindeau cu toții în ele. Dacă le atingeai, se revărsau, prelingându-se peste tot. Piticul se lăsă furat de noul joc, ba, chiar adună câteva „nu știu ce” în palme.

Două, mititele i se prind de pleoape și le aduce pe pământ.

De atunci încoace, fără să știe, de câte ori este necăjit, ochii i se umple de astfel de boabe ce se preling de pe obraz pe bărbie.

Noapți în șir băiatul s-a tot trezit plângând. Plângea și în somn. Era agitat și spunea ceva pe limba lui. Părinții credeau că îl doare burta sau dinții. Îl durea, întradevăr... dar altceva. Nu s-a liniștit, decât când Raza i-a promis miloasă, că se vor întâlni la fiecare Crăciun, lângă bradul împodobit.

Încetul cu încetul a învățat să se bucure de atenția părinților, să cerceteze

casa, jucăriile, să vorbească cu lampa. De curând avea o nedumerire. Cineva asemeni lui îl imita în oglindă. Îi imita fiecare, dar fiecare mișcare. S-au pândit cu interes și rezervă un timp. La urmă de tot, Noduleț a priceput ce se întâmplă, când se află în fața oglinzii.

Avea 8 luni și 8 dinți și deja pășea pe lângă obiecte. Încerca să stea în picioare. Se proțăpea bine și se avânta. O secundă era pe verticală, apoi pica în fund ca un boboc de rață. La plimbare nu se mai mulțumea să stea culcat în cărucior. Se răsucea pe burtă, dar nu cu fundul în sus, asta doar acasă în patul lui.

Așa era când i-a întâlnit, din nou, pe Pișcoțel și Gălușcuța, însă s-a întors un-doi, ca să-i vadă. Cum Pișcoțel îi vorbea frumos Gălușcuței și n-o mai supăra, au devenit rapid prieteni.

-De ce ai cucui Pișcoțel?

-Am fost neastâmpărat... nea- stâmpărat măi, și-am picat uite așa în cap...

-Mie ă, ă, ă, mi-e frică să fiu neastâmpărată... ă, ă, ă...

-Mama îmi zice că sunt titirez. Până să mă-mbrace ea, eu... buf, am căzut cu nasul în jos. Și m-am speriat un pititel.

-Da, dar eu m-am lovit și cu capul de perete, măi...

-Uf, ce rău!

-Da, rău de tot. Eu când mi-am spart buza am plâns și-am plâns.
-Și eu...ă, ă, ă... era să pic din cărucior... Tata m-a prins și uite așa mi-a sucit mâna-arătă Gălușcuța.

-Eu am tras telefonul peste mine și m-am lovit la ochi.

-Eu am mușcat destul de prea tare din ceas,
măi...

Din timp în timp, prichindeii se întâlneau și-și povesteau ce le place ce nu le place, câte boacănă au mai făcut, câte cucuie au adunat. Câteodată erau așa de aprinși și atât se foiau și se întin-

deau unul spre altul, încât trebuiau să intervină repede părinții, ca să nu-i culeagă de pe jos. Ca și atunci când au discutat de-a serioaselea, ca între bărbați, mă rog... cu Gălușcuța.

-Tatăl meu mă îngrijește...

-Și al meu, când are timp măi, că vine prea târziu și mie mi-e somn, el e obosit.

- Al meu se trezește și noaptea să-mi dea lapte. Da și da și o ajută pe mama.
- Al meu se plînge că-i stresat de mine și de mama. Zice că ă, ă, ă, mama nu-l iubește destul. Că eu sunt o ă, ă, ă,... răsfățată. Dar eu nu sunt, nu sunt și mama e bună.
- Am văzut măi, eu un tată rău foarte. La spital! Nici că-i păsa de băiețel și de mama lui...!
- Ce urât! Ai mei spun că unii tătici le ceartă pe mămici și ă, ă, ă, lipsesc de acasă.
- ...se duc la bere cu...băieții, măi!
- Zic că au obosit cu scutecele și urlatul... Și ce dacă avem scutece...?
- Așa-i Pișcoțel că noi nu vom fugi de scutece, când vom fi bărbați?
- Și le vom ajuta pe mame, măi...
- Păi sigur! Că e greu cu bebelușii... Și nu sunt ei așa de... foarte plicticoși.
- ...nici numai plângăcioși...
- Și vor să fie iubiți, ă, ă, ă, mult, mult...
- Că sunt mititei...

Azi Noduleț are 10 luni. Merge singur și țipă de bucurie când reușește să ajungă unde vrea. Are primii pantalonași băiețești cu bretele. Și în sfârșit, stă pe oliță!... mai mult de câteva secunde. Chiar dacă degeaba!

Muțumim sponsorilor:

COMERA

Kaslick Andrei

Cosma Pompiliu

Barna Cornel

ISBN: 973-9284-93-0
Material foto: Paul Ionescu
Consilier editorial: Iuliana Petrian
Tehnoredactare: Diana Simulov
(c) 2001 Editura Mirador

